

การแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษตามวจนลีลา

และประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ

**Variation of /r/ in Syllable-Initial Consonant Clusters of English Words According to
Style and English-Language Experience of English Major Students**

ภุรินันท์ หิรัญยูปกรณ์ (Purinan Hirunyupakorn)* ดร.ชนิษฐา ไจมนโน (Dr.Kanita Chaimano)**

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบรูปแบบการแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษในวจนลีลาที่แตกต่างกันของนิสิตที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง จำนวน 10 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 10 คน โดยเก็บข้อมูลจากการอ่านข้อความ และการอ่านรายการคำ

ผลการวิเคราะห์พบว่า รูปแบบ [ɹ] มีความถี่ในการปรากฏในวจนลีลาการอ่านรายการคำมากกว่าในวจนลีลาการอ่านข้อความ และปรากฏในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่าในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์หลังเสียงพยัญชนะต้น /ʃ/ มากที่สุด รองลงมาคือ /f/ และ /θ/ ตามลำดับ

ABSTRACT

The objective of this research was to analyze and compare the variation of /r/ in syllable-initial consonant clusters of English words of Thai students with different style and different English-language experience. The sample subjects were twenty freshmen students in English major at Faculty of Humanities, Kasetsart University. They were divided into two groups; group 1 consisted of ten students with more English-language experience, and group 2 consisted of ten students with less English-language experience. The data were collected by passage reading and wordlist reading.

The results of analysis indicated that the students pronounced [ɹ] more frequently in wordlist reading than passage reading. The results revealed that the students in group 1 pronounced [ɹ] more frequently than group 2. The results also showed that group 2 did not pronounce /r/ in syllable-initial consonant cluster after initial consonant /ʃ/ in the highest percentage, followed by /f/ and /θ/.

คำสำคัญ: การแปรของภาษา วจนลีลา ประสบการณ์ทางภาษา

Key Words: Linguistic variation, Style, Language experience

*นิสิต หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

**อาจารย์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทนำ

ประเทศไทยมีภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาราชการและใช้ติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน นอกจากภาษาไทยแล้ว ภาษาอังกฤษก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน สืบเนื่องจากการที่ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในสังคมไทยมากขึ้นในหลายแขนง เช่น ในแวดวงวิชาการ การแพทย์ การประกอบธุรกิจต่าง ๆ เป็นต้น

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น นักเรียนและนักศึกษาไทยต้องเรียนภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งสำหรับคนไทยแล้ว การเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การออกเสียงภาษาอังกฤษให้เหมือนหรือใกล้เคียงเจ้าของภาษา เพื่อให้ผู้พูดและผู้ฟังสามารถเข้าใจตรงกันได้ได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม นักเรียนและนักศึกษาไทยส่วนมากมีปัญหาในการออกเสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษ การออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยนั้นมีการแปรเปลี่ยนไป โดยสาเหตุหลักเกิดจากการที่ผู้สอนซึ่งเป็นคนไทยมีความสามารถและทักษะในการพูดภาษาอังกฤษที่มีจำกัด ทำให้ออกเสียงมาตรฐานของคำภาษาอังกฤษแปรเปลี่ยนไป (Williams, 2535)

จากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลามากกว่า 2 ปี ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนและนักศึกษาจำนวนมาก มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย และนักเรียนนักศึกษาเหล่านั้น ส่วนมากจะออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่ใกล้เคียงแทน ตัวอย่างเช่น ใช้ /f/ แทน /v/ ในคำว่า dive เป็นต้น ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า /r/ เป็นหน่วยเสียงหนึ่งที่มีปัญหาในการออกเสียงให้ถูกต้องตรงตามมาตรฐานภาษาอังกฤษ เนื่องจาก /r/ ในภาษาอังกฤษนั้น เป็นหน่วยเสียง /r/ ซึ่งเป็นเสียงปิด (อภิลักษณ์, 2552) และเป็นหน่วยเสียงที่ไม่พบในระบบเสียงภาษาไทย ผู้พูดจึงมักใช้เสียงที่ใกล้เคียงกัน เช่น [l], [r] หรือ [ɹ] มาออกเสียงแทน ซึ่งบางครั้ง หาก /r/

ปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ ผู้พูดอาจไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งนั้นเลย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของ /r/ ในภาษาอังกฤษจำนวนหนึ่ง ตัวอย่างเช่น Beebe (1980) ศึกษาการแปรตามวัจนลีลาของ /r/ ที่ปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะเดี่ยวต้นพยางค์ และท้ายพยางค์ในการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยที่อยู่ในนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และบุญเรือง (2536) ศึกษาการแปรของ /r/ ในภาษาไทยและ /r/ ในภาษาอังกฤษตามตัวแปรทางสังคมของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นพนักงานโรงแรมชั้นหนึ่ง ซึ่งงานวิจัยทั้งสองชิ้นนี้ ไม่ได้ศึกษาถึงการแปรของ /r/ ของนักศึกษาไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยแต่อย่างใด

ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยว่า /r/ มีรูปแปรใดบ้าง โดยผู้วิจัยนำตัวแปรด้านวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเข้ามาศึกษาประกอบกัน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /r/ กับตัวแปรทั้งสองว่ามีอิทธิพลต่อการแปรของ /r/ หรือไม่ อย่างไร

ผู้วิจัยเลือกศึกษาวัจนลีลา เพราะจากงานวิจัยจำนวนมากพบว่า วัจนลีลาเป็นตัวแปรที่มีผลต่อการแปรของเสียงต่าง ๆ สำหรับประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนแต่ละคนมีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เช่น จบการศึกษาจากโรงเรียนที่มีพื้นฐานในการสอนภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน การเริ่มต้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน หรือความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันแตกต่างกัน เป็นต้น ส่งผลให้การออกเสียงในภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาการแปรของ /r/ ตามเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏหน้า /r/ ด้วย เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นว่า หากเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏหน้า /r/ แตกต่างกัน อาจส่งผลให้การแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์แตกต่างกัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์รูปแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษในวันเวลาที่ต่างกัน
2. เพื่อวิเคราะห์รูปแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ต่างกัน
3. เพื่อวิเคราะห์รูปแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษตามเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏหน้า /r/

วิธีการวิจัย

1. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ดัดแปลงมาจากแบบสำรวจของสุซาดา (2547) และหรินฟ้า (2552) จากนั้นจึงนำแบบสำรวจมาคิดคะแนนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันจำนวน 20 คน จากประชากรทั้งหมด 41 คน โดยคัดเลือกจากประชากรที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงสุดเรียงลำดับลงมาจำนวน 10 คน และประชากรที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำสุดเรียงลำดับขึ้นไป จำนวน 10 คน
2. สร้างเครื่องมือวิจัยเพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

1. แบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้
ส่วนที่ 1 เป็นแบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานของผู้บอกภาษา

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของผู้บอกภาษา แบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ใช้สำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่เป็นทางการ

ตอนที่ 2 ใช้สำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ไม่เป็นทางการด้านทักษะการฟังและพูด

ตอนที่ 3 ใช้สำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ไม่เป็นทางการด้านทักษะการอ่านและเขียน

2. รายการคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 60 คำ แบ่งเป็นคำที่ปรากฏ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ที่เกิดร่วมกัน 2 เสียง จำนวน 45 คำ ซึ่งจำแนกตามพยัญชนะต้นที่นำหน้า /r/ ทั้งหมด 9 หน่วยเสียง หน่วยเสียงละ 5 คำ รวมเป็น 45 รายการคำ และมีบัตรคำดวงซึ่งไม่ปรากฏ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์อีกจำนวน 15 รายการคำ เพื่อใช้สำหรับพรางวัตถุประสงค์

3. ข้อความภาษาอังกฤษ จำนวน 16 ข้อความ ในแต่ละข้อความประกอบด้วยคำที่อยู่ในรายการคำศัพท์ซึ่งในแต่ละข้อความบรรจุคำทดสอบไม่เท่ากัน รวมทั้งหมด 60 คำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อกับนิสิตที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นกลุ่มตัวอย่างจากแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพื่อสอบถามและนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ จากนั้นผู้วิจัยจึงทำการเก็บข้อมูลและบันทึกเสียงในการทดลองของกลุ่มตัวอย่างครั้งละ 1 คน คนละ 2 วัน เวลา โดยเริ่มจากการอ่านข้อความภาษาอังกฤษ แล้วจึงต่อด้วยการอ่านรายการคำศัพท์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ฟังบันทึกเสียงและวิเคราะห์ข้อมูลการแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ที่ได้จากการอ่านรายการคำศัพท์และการอ่านข้อความ และ

ทำการบันทึกรูปแปรแต่ละรูปของ /r/ เป็นตัวอักษรตามระบบของสัทอักษรสากล จากนั้นนำผลที่จดบันทึกไว้จากการสังเกตลักษณะฐานกรณ์ขณะที่กลุ่มตัวอย่างกำลังออกเสียงคำที่ต้องการทดสอบมาเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากการฟังบันทึกเสียงอีกครั้งหนึ่งว่าตรงกันหรือไม่ หากคำใดมีผลไม่ตรงกัน ผู้วิจัยจะฟังบันทึกเสียงซ้ำจนแน่ใจแล้วว่าถูกต้อง จึงบันทึกผล

2. นับและเปรียบเทียบความถี่และจำนวนคำร้อยละของความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ โดยจำแนกตามวจนลีลา ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ และเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏหน้า /r/

ผลการวิจัย

1. การแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามวจนลีลา

ตารางที่ 1 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ โดยจำแนกตามวจนลีลา

วจนลีลา	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[ɻ]	[r̥]	[ʁ]	
การอ่าน	ความถี่	543	104	36	11	206	900
ข้อความ	ร้อยละ	60.33	11.56	4.00	1.22	22.89	100
การอ่าน	ความถี่	576	134	45	15	130	900
รายการคำ	ร้อยละ	64.00	14.89	5.00	1.67	14.44	100

จากตารางที่ 1 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษที่ออกเสียงโดยกลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาที่ต่างกัน พบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /r/ เป็นเสียงรูปแปรทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ [ɹ], [r], [ɻ], [r̥] และ [ʁ] ซึ่งสังเกตได้ว่า รูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน เป็นรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดทั้ง 2 วจนลีลา โดยรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏรองลงมาในวจนลีลาการอ่านข้อความคือ [ʁ] และ [r] ตามลำดับ แต่ในวจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ รูปแปร [r] และ [ʁ] ปรากฏใน

ความถี่ที่ใกล้เคียงกันมาก สำหรับรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานนั้น มีความถี่ในการปรากฏในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ 543 ครั้ง จากทั้งหมด 900 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.33 และปรากฏในวจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ 576 ครั้ง จากทั้งหมด 900 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 64 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า รูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน ปรากฏในวจนลีลาการอ่านรายการคำมากกว่าในวจนลีลาการอ่านข้อความ

เมื่อเปรียบเทียบรูปแปร [r], [ɻ] และ [r̥] ซึ่งเป็นรูปแปรของ /r/ ในภาษาไทย พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้รูปแปรทั้ง 3 รูปนี้รวมกันในวจนลีลาการอ่านข้อความร้อยละ 16.78 และใช้ในวจนลีลาการอ่านรายการคำร้อยละ 21.56 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างใช้รูปแปร [r], [ɻ] และ [r̥] ในวจนลีลาการอ่านรายการคำ ซึ่งเป็นวจนลีลาที่เป็นทางการมากกว่า มากกว่าในวจนลีลาการอ่านข้อความ ซึ่งเป็นวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยกว่า

2. การแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 2 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[ɻ]	[r̥]	[ʁ]	
ต่ำ	ความถี่	360	142	66	23	309	900
	ร้อยละ	40.00	15.78	7.33	2.56	34.33	100
สูง	ความถี่	759	96	15	3	27	900
	ร้อยละ	84.33	10.67	1.67	0.33	3.00	100

จากตารางที่ 2 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษที่ออกเสียงโดยกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกัน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /r/ เป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานได้สูงถึง

ร้อยละ 84.33 รองลงมาคือรูปแปร [r] และ [ɔ] ตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำออกเสียง /r/ เป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานได้เพียงร้อยละ 40 รองลงมาคือรูปแปร [ɔ] ปรากฏร้อยละ 34.33 ซึ่งเป็นความถี่ที่ใกล้เคียงกับรูปแปรมาตรฐาน [ɹ] จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า รูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน ปรากฏในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่าในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

3. การแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏหน้า /r/

ตารางที่ 3 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /b/ ในวจนลีลาการอ่านข้อความ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[l]	[r]	[ɔ]	
ต่ำ	ความถี่	24	8	11	1	6	50
	ร้อยละ	48	16	22	2	12	100
สูง	ความถี่	44	3	2	1	-	50
	ร้อยละ	88	6	4	2	-	100

ตารางที่ 4 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /b/ ในวจนลีลาการอ่านรายการคำ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[l]	[r]	[ɔ]	
ต่ำ	ความถี่	25	16	5	3	1	50
	ร้อยละ	50	32	10	6	2	100
สูง	ความถี่	39	9	2	-	-	50
	ร้อยละ	78	18	4	-	-	100

จากตารางที่ 3 และ 4 กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /b/ เป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่ง

เป็นรูปแปรมาตรฐานได้สูงที่สุดในแต่ละวจนลีลา กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำออกเสียงรูปแปร [ɹ], [l] และ [r] ในวจนลีลาการอ่านข้อความรวมกัน ร้อยละ 40 ในวจนลีลาการอ่านรายการคำร้อยละ 48 กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงรูปแปร [ɹ], [l] และ [r] ในวจนลีลาการอ่านข้อความรวมกัน ร้อยละ 12 ในวจนลีลาการอ่านรายการคำร้อยละ 22 และกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /b/ ในวจนลีลาการอ่านข้อความมากกว่าวจนลีลาการอ่านรายการคำ

ตารางที่ 5 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /p/ ในวจนลีลาการอ่านข้อความ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[l]	[r]	[ɔ]	
ต่ำ	ความถี่	14	6	6	4	20	50
	ร้อยละ	28	12	12	8	40	100
สูง	ความถี่	38	6	3	-	3	50
	ร้อยละ	76	12	6	-	6	100

ตารางที่ 6 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /p/ ในวจนลีลาการอ่านรายการคำ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[l]	[r]	[ɔ]	
ต่ำ	ความถี่	21	5	11	1	12	50
	ร้อยละ	42	10	22	2	24	100
สูง	ความถี่	44	2	3	-	1	50
	ร้อยละ	88	4	6	-	2	100

จากตารางที่ 5 และ 6 กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /p/ มากที่สุดในวจนลีลาการอ่านข้อความ และออกเสียงเป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานได้สูง

ที่สุดในงานตีพิมพ์การอ่านรายการคำ กลุ่มตัวอย่างที่มี
ประสบการณ์สูงออกเสียงเป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูป
แปรมาตรฐานได้สูงที่สุดในแต่ละงานตีพิมพ์ กลุ่มตัวอย่าง
ที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำออกเสียงรูปแปร
[ɹ], [l] และ [r] ในงานตีพิมพ์การอ่านข้อความรวมกันร้อย
ละ 32 ในงานตีพิมพ์การอ่านรายการคำร้อยละ 34 กลุ่ม
ตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงรูป
แปร [ɹ], [l] และ [r] ในงานตีพิมพ์การอ่านข้อความรวมกัน
ร้อยละ 18 ในงานตีพิมพ์การอ่านรายการคำร้อยละ 10 และ
กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียง
พยัญชนะต้น /p/ ในงานตีพิมพ์การอ่านข้อความมากกว่า
งานตีพิมพ์การอ่านรายการคำ

ตารางที่ 7 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/
ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /d/ ในงานตีพิมพ์การอ่าน
ข้อความ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[ɹ]	[l]	[r]	[ɔ]	
ต่ำ	ความถี่	19	11	-	3	17	50
	ร้อยละ	38	22	-	6	34	100
สูง	ความถี่	38	9	-	1	2	50
	ร้อยละ	76	18	-	2	4	100

ตารางที่ 8 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/
ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /d/ ในงานตีพิมพ์การอ่าน
รายการคำ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[ɹ]	[l]	[r]	[ɔ]	
ต่ำ	ความถี่	27	12	1	4	6	50
	ร้อยละ	54	24	2	8	12	100
สูง	ความถี่	41	9	-	-	-	50
	ร้อยละ	82	18	-	-	-	100

จากตารางที่ 7 และ 8 กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มออก
เสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /d/ เป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่ง

เป็นรูปแปรมาตรฐานได้สูงที่สุดในแต่ละงานตีพิมพ์ กลุ่ม
ตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำออกเสียงรูป
แปร [ɹ], [l] และ [r] ในงานตีพิมพ์การอ่านข้อความรวมกัน
ร้อยละ 28 ในงานตีพิมพ์การอ่านรายการคำร้อยละ 34 กลุ่ม
ตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงรูป
แปร [ɹ], [l] และ [r] ในงานตีพิมพ์การอ่านข้อความรวมกัน
ร้อยละ 20 ในงานตีพิมพ์การอ่านรายการคำร้อยละ 18 และ
กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียง
พยัญชนะต้น /d/ ในงานตีพิมพ์การอ่านข้อความมากกว่า
งานตีพิมพ์การอ่านรายการคำ

ตารางที่ 9 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/
ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /t/ ในงานตีพิมพ์การอ่าน
ข้อความ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[ɹ]	[l]	[r]	[ɔ]	
ต่ำ	ความถี่	29	2	1	-	18	50
	ร้อยละ	58	4	2	-	36	100
สูง	ความถี่	43	7	-	-	-	50
	ร้อยละ	86	14	-	-	-	100

ตารางที่ 10 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ
/r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /t/ ในงานตีพิมพ์การ
อ่านรายการคำ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[ɹ]	[l]	[r]	[ɔ]	
ต่ำ	ความถี่	24	9	-	1	16	50
	ร้อยละ	48	18	-	2	32	100
สูง	ความถี่	49	1	-	-	-	50
	ร้อยละ	98	2	-	-	-	100

จากตารางที่ 9 และ 10 กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มออก
เสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /t/ เป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่ง
เป็นรูปแปรมาตรฐานได้สูงที่สุดในแต่ละงานตีพิมพ์ กลุ่ม
ตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำออกเสียงรูป

แปร [r], [l] และ [r] ในวจนัลดการอ่านข้อความรวมกัน ร้อยละ 6 ในวจนัลดการอ่านรายการคำร้อยละ 20 กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงรูปแปร [r], [l] และ [r] ในวจนัลดการอ่านข้อความรวมกัน ร้อยละ 14 ในวจนัลดการอ่านรายการคำร้อยละ 2 และ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /t/ ในวจนัลดการอ่านข้อความมากกว่าวจนัลดการอ่านรายการคำ

ตารางที่ 11 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /t/ ในวจนัลดการอ่านข้อความ

ประสพ การณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[l]	[r]	[θ]	
ต่ำ	ความถี่	9	6	1	-	34	50
	ร้อยละ	18	12	2	-	68	100
สูง	ความถี่	38	2	-	-	10	50
	ร้อยละ	76	4	-	-	20	100

ตารางที่ 12 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /t/ ในวจนัลดการอ่านรายการคำ

ประสพ การณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[l]	[r]	[θ]	
ต่ำ	ความถี่	13	6	2	2	27	50
	ร้อยละ	26	12	4	4	54	100
สูง	ความถี่	46	3	-	-	1	50
	ร้อยละ	92	6	-	-	2	100

จากตารางที่ 11 และ 12 กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /t/ มากที่สุดในทั้งสองวจนัลด กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงเป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานได้สูงที่สุดในแต่ละวจนัลด กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทาง

ภาษาอังกฤษต่ำออกเสียงรูปแปร [r], [l] และ [r] ในวจนัลดการอ่านข้อความรวมกันร้อยละ 14 ในวจนัลดการอ่านรายการคำร้อยละ 20 กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงรูปแปร [r], [l] และ [r] ในวจนัลดการอ่านข้อความรวมกันร้อยละ 4 ในวจนัลดการอ่านรายการคำร้อยละ 6 และกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /t/ ในวจนัลดการอ่านข้อความมากกว่าวจนัลดการอ่านรายการคำ

ตารางที่ 13 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /θ/ ในวจนัลดการอ่านข้อความ

ประสพ การณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[l]	[r]	[θ]	
ต่ำ	ความถี่	17	9	-	1	23	50
	ร้อยละ	34	18	-	2	46	100
สูง	ความถี่	34	16	-	-	-	50
	ร้อยละ	68	32	-	-	-	100

ตารางที่ 14 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /θ/ ในวจนัลดการอ่านรายการคำ

ประสพ การณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[l]	[r]	[θ]	
ต่ำ	ความถี่	21	15	-	-	14	50
	ร้อยละ	42	30	-	-	28	100
สูง	ความถี่	32	16	1	1	-	50
	ร้อยละ	64	32	2	2	-	100

จากตารางที่ 13 และ 14 กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /θ/ มากที่สุดในทั้งสองวจนัลด กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงเป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานได้สูงที่สุดในแต่ละวจนัลด กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทาง

ภาษาอังกฤษต่ำออกเสียงรูปแปร [ɹ], [l] และ [r] ในวจนลีลาการอ่านข้อความรวมกันร้อยละ 20 ในวจนลีลาการอ่านรายการคำร้อยละ 30 กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงรูปแปร [ɹ], [l] และ [r] ในวจนลีลาการอ่านข้อความรวมกันร้อยละ 32 ในวจนลีลาการอ่านรายการคำร้อยละ 36 และกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /θ/ ในวจนลีลาการอ่านข้อความมากกว่าวจนลีลาการอ่านรายการคำ

ตารางที่ 15 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /f/ ในวจนลีลาการอ่านข้อความ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[ɹ]	[l]	[r]	[θ]	
ต่ำ	ความถี่	10	-	-	-	40	50
	ร้อยละ	20	-	-	-	80	100
สูง	ความถี่	43	-	-	-	7	50
	ร้อยละ	86	-	-	-	14	100

ตารางที่ 16 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /f/ ในวจนลีลาการอ่านรายการคำ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[ɹ]	[l]	[r]	[θ]	
ต่ำ	ความถี่	12	3	-	-	35	50
	ร้อยละ	24	6	-	-	70	100
สูง	ความถี่	47	-	-	-	3	50
	ร้อยละ	94	-	-	-	6	100

จากตารางที่ 15 และ 16 กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /f/ มากที่สุดในทั้งสองวจนลีลา กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงเป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานได้สูงที่สุดใน

แต่ละวจนลีลา กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียงรูปแปร [ɹ], [l] และ [r] ในวจนลีลาการอ่านข้อความ และออกเสียงรูปแปรทั้ง 3 ในวจนลีลาการอ่านรายการคำร้อยละ 6 กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงไม่ออกเสียงรูปแปร [ɹ], [l] และ [r] ทั้งสองวจนลีลา และกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /f/ ในวจนลีลาการอ่านข้อความมากกว่าวจนลีลาการอ่านรายการคำ

ตารางที่ 17 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /g/ ในวจนลีลาการอ่านข้อความ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[ɹ]	[l]	[r]	[θ]	
ต่ำ	ความถี่	26	7	8	-	9	50
	ร้อยละ	52	14	16	-	18	100
สูง	ความถี่	44	3	2	1	-	50
	ร้อยละ	88	6	4	2	-	100

ตารางที่ 18 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /g/ ในวจนลีลาการอ่านรายการคำ

ประสบการณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[ɹ]	[l]	[r]	[θ]	
ต่ำ	ความถี่	31	10	6	1	2	50
	ร้อยละ	62	20	12	2	4	100
สูง	ความถี่	41	7	2	-	-	50
	ร้อยละ	82	14	4	-	-	100

จากตารางที่ 17 และ 18 กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /g/ เป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานได้สูงที่สุดในแต่ละวจนลีลา กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำออกเสียงรูปแปร [ɹ], [l] และ [r] ในวจนลีลาการอ่านข้อความรวมกันร้อยละ 30 ในวจนลีลาการอ่านรายการคำร้อยละ 34 กลุ่ม

ตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงรูปแปร [r], [l] และ [r] ในวัจนลีลาการอ่านข้อความรวมกัน ร้อยละ 12 ในวัจนลีลาการอ่านรายการคำร้อยละ 18 และ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /g/ ในวัจนลีลาการอ่านข้อความมากกว่าวัจนลีลาการอ่านรายการคำ

ตารางที่ 19 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /k/ ในวัจนลีลาการอ่านข้อความ

ประสพ การณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[l]	[r]	[θ]	
ต่ำ	ความถี่	22	9	2	-	17	50
	ร้อยละ	44	18	4	-	34	100
สูง	ความถี่	49	1	-	-	-	50
	ร้อยละ	98	2	-	-	-	100

ตารางที่ 20 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /r/ ที่ปรากฏหลังเสียงพยัญชนะต้น /k/ ในวัจนลีลาการอ่านรายการคำ

ประสพ การณ์	ความถี่	รูปแปรของ /r/					รวม
		[ɹ]	[r]	[l]	[r]	[θ]	
ต่ำ	ความถี่	17	7	12	2	12	50
	ร้อยละ	34	14	24	4	24	100
สูง	ความถี่	47	3	-	-	-	50
	ร้อยละ	94	6	-	-	-	100

จากตารางที่ 19 และ 20 กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /k/ เป็นรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานได้สูงที่สุดในแต่ละวัจนลีลา กลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษต่ำออกเสียงรูปแปร [r], [l] และ [r] ในวัจนลีลาการอ่านข้อความรวมกัน ร้อยละ 22 ในวัจนลีลาการอ่านรายการคำร้อยละ 42 กลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงรูปแปร [r], [l] และ [r] ในวัจนลีลาการอ่านข้อความรวมกัน

ร้อยละ 2 ในวัจนลีลาการอ่านรายการคำร้อยละ 6 และ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /k/ ในวัจนลีลาการอ่านข้อความมากกว่าวัจนลีลาการอ่านรายการคำ

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ที่พบว่ารูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน ปรากฏในวัจนลีลาการอ่านรายการคำมากกว่าในวัจนลีลาการอ่านข้อความ ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Beebe (1980) ที่พบว่ารูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน ปรากฏมากกว่าในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาคือนิสิตไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จึงทำให้มีความระมัดระวังในการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษในวัจนลีลาการอ่านรายการคำ มากกว่าในวัจนลีลาการอ่านข้อความ ขณะที่กลุ่มตัวอย่างของ Beebe คือคนไทยที่อาศัยในสหรัฐอเมริกา ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จึงไม่จำเป็นต้องระมัดระวังในการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษในแต่ละวัจนลีลา ส่งผลให้เกิดการแทรกแซงของภาษาแม่ ที่จะปรากฏเพิ่มขึ้นในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น ซึ่งผลการวิจัยของ Beebe พบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้รูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานในการสนทนาร้อยละ 38 แต่ใช้ในวัจนลีลาการอ่านรายการคำเพียงร้อยละ 8 เท่านั้น

2. ผลการวิเคราะห์ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้รูปแปร [r], [l] และ [r] ซึ่งเป็นรูปแปรของ /r/ ในภาษาไทยรวมกันในวัจนลีลาการอ่านรายการคำ มากกว่าในวัจนลีลาการอ่านข้อความ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Beebe (1980) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้รูปแปรทั้ง 3 รูปนี้รวมกันในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากกว่า มากกว่าในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยกว่า ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการแทรกแซงของภาษาแม่ ที่จะปรากฏเพิ่มขึ้นในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น

3. ผลการวิเคราะห์ที่พบว่ารูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน ปรากฏในกลุ่มที่มีประสิทธิภาพทาง

ภาษาอังกฤษสูงมากกว่าในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ สอดคล้องกับผลการวิจัยของบุญเรือง (2536) ที่พบว่ารูปแปรมาตรฐาน [ɹ] ปรากฏในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่าในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

4. ผลการวิเคราะห์ที่พบว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ใช้รูปแปร [ɹ] มากเป็นอันดับ 2 และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ ใช้รูปแปร [ɹ] มากเป็นอันดับ 3 จากรูปแปรทั้งหมด 5 รูปแปร ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของบุญเรือง (2536) ที่พบว่ารูปแปร [ɹ] เป็นรูปแปรที่พบน้อยที่สุด โดยอาจเป็นเพราะว่า วังนลิลาในงานวิจัยนี้คือการอ่านข้อความและการอ่านรายการคำ ซึ่งเป็นวังนลิลาที่เป็นทางการ ทำให้เกิดการแทรกแซงของภาษาแม่มากกว่าในงานวิจัยของบุญเรือง ที่เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นวังนลิลาที่ไม่เป็นทางการ ทำให้เกิดการแทรกแซงของภาษาแม่น้อยกว่า และผู้วิจัยคิดว่า ปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ทำให้ผลการวิจัยไม่สอดคล้องคือ ปัจจุบันคนไทยที่อายุไม่เกิน 20 ปีส่วนมากจะออกเสียง ร ในภาษาไทยในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำเป็นรูปแปร [ɹ] ในวังนลิลาที่เป็นทางการ และไม่ออกเสียง ร ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำในวังนลิลาที่ไม่เป็นทางการ สังเกตได้จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของ /r/ ในภาษาไทย และการได้ยินได้ฟังในชีวิตประจำวัน ซึ่งงานวิจัยนี้เก็บข้อมูลโดยการอ่านข้อความและการอ่านรายการคำ ที่เป็นวังนลิลาที่เป็นทางการ กลุ่มตัวอย่างจึงใช้รูปแปร [ɹ] ในภาษาไทยที่มีเสียงใกล้เคียงกับรูปแปรมาตรฐาน [ɹ] ในภาษาอังกฤษมาออกเสียงแทน ทำให้ปรากฏรูปแปร [ɹ] มากกว่างานวิจัยของบุญเรืองที่เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวัยทำงาน และเป็นงานวิจัยที่ดำเนินการเสร็จสิ้นมาแล้วกว่า 20 ปี ซึ่งอาจเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกัน

สรุปผลการวิจัย

1. ในการออกเสียง /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวันลิลา พบว่าในวังนลิลาการอ่านรายการคำมีการปรากฏรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานมากกว่าในวังนลิลาการอ่านข้อความ

2. ในการออกเสียง /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ออกเสียงรูปแปร [ɹ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

3. ในการออกเสียง /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏหน้า /r/ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำออกเสียงรูปแปร [ɹ], [l] และ [r] หลังเสียงพยัญชนะต้นในวังนลิลาการอ่านรายการคำ มากกว่าในวังนลิลาการอ่านข้อความทั้ง 9 เสียง ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงรูปแปร [ɹ], [l] และ [r] หลังเสียงพยัญชนะต้นในวังนลิลาการอ่านรายการคำ มากกว่าในวังนลิลาการอ่านข้อความ 5 เสียง ได้แก่ /b/, /f/, /θ/, /g/ และ /k/ ออกเสียงรูปแปร [ɹ], [l] และ [r] หลังพยัญชนะต้นในวังนลิลาการอ่านรายการคำน้อยกว่าในวังนลิลาการอ่านข้อความ 3 เสียง ได้แก่ /p/, /d/ และ /t/ และไม่ปรากฏรูปแปร [ɹ], [l] และ [r] หลังเสียงพยัญชนะต้น /ʃ/

4. ในการออกเสียง /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏหน้า /r/ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /ʃ/ มากที่สุด รองลงมาคือ /f/ และ /θ/ ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษสูงถึงร้อยละ 34.33 ดังนั้นในการเรียนการสอนวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรเน้นฝึกฝนผู้เรียนในการออกเสียง /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับการออกเสียงในตำแหน่งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้น /f/, /f/ และ /θ/ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำไม่ออกเสียง /r/ หลังเสียงพยัญชนะต้นเหล่านี้สูงเป็น 3 อันดับแรก โดยที่ /f/ และ /f/ เป็นเสียงเสียดแทรกซึ่งไม่สามารถควบกล้ำด้วย /r/ ได้ในระบบพยัญชนะภาษาไทย ส่วน /θ/ เป็นเสียงที่ไม่มีเสียงใกล้เคียงกันในระบบเสียงภาษาไทย ดังนั้นผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนฝึกฝนการออกเสียง /r/ หลังพยัญชนะต้น 3 เสียงนี้เป็นพิเศษ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยและสามารถออกเสียง /r/ หลังพยัญชนะต้นเหล่านี้ได้

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษในวังนลิลาอื่นๆ เช่นวังนลิลาการสัมผัส ซึ่งเป็นวังนลิลาที่ไม่เป็นทางการ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างจะมีความระมัดระวังน้อยในการออกเสียง ดังนั้นผลการวิจัยจะออกมาค่อนข้างชัดเจนว่า ในวังนลิลาที่ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างจะมีการแปรของ /r/ ในลักษณะใด

2.2 ควรมีการศึกษาการแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยมาตรฐานในชีวิตประจำวัน เช่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นตะวันออกเสียงเหนือหรือภาษาไทยถิ่นใต้ เพื่อเปรียบเทียบว่า กลุ่มตัวอย่างแต่

ละกลุ่ม จะมีการแปรของ /r/ ในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร ระบบภาษาไทยถิ่นที่ต่างกัน จะส่งผลต่อการแปรของ /r/ หรือไม่ อย่างไร

เอกสารอ้างอิง

บุญเรือง ชื่นสุวิมล. 2536. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ (r) ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามตัวแปรทางสังคมของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตรจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชาดา เสริฐธิกุล. 2547. การออกเสียง /r/ ท้ายคำภาษาอังกฤษในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตรจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

หรินฟ้า ร่องวิริยะพานิช. 2552. การแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษตามวังนลิลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล. 2552. สัทศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ CENGAGE LEARNING. แปลจาก Ladefoged, P. 2006. A Course in Phonetics. Boston: Heinle & Heinle.

- Beebe, LM. 1980. Sociolinguistic Variation and Style
Shifting in Second Language. In G. Loup,
and SH. Weiberger. (eds.). Interlanguage
Phonology, Cambridge: Newbury House
Publisher, 378-388.
- Williams, G. 2535. Thai Pronunciation of English.
ภาษาและภาษาศาสตร์ 11 (1): 83-94.